

DEBUT • BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: BİR KIŞ BÜYÜSÜ

İtalya sınırları içinde, ılık bir Akdeniz şehri beni altmış bir yıl boyunca ağırlamıştı: gerçek boyutunu arayan huzursuz bir beden ve zaten Amerika'da yaşayan bir akıl.

Benim Amerika'm. Bayrağa her baktığımda beni ağlatan, kalp atışlarımı olmayacak biçimlerde hızlandıran. Bir gün beni ağırlayacak olan, beni toprağının derinliklerine kabul etmek için bekleyen.

İşte o gün teyzemden bir telefon aldım. Büyükanmemle büyükbabamın öldüğünü söyledi. Yaşlılık.

Aramızda üç yüz kilometre vardı, ama hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı. Arabama binip yola çıktım. Dört saat sonra vardım.

Ev kapalıydı. Bir komşu kadın beni görür görmez selam verdi ve kahve içmeye davet etti. Ama benim vaktim o değildi.

Evin anahtarları her zaman bende idi. Tipik bir Frega özelliği: sorunu önlemek, çözüm bulmak zorunda kalmaktan her zaman iyidir. Biz böyleydik.

İçeri girdim. Evin, odaların, dolapların, mutfak ve 1977 kışında, henüz on iki yaşındayken bana arkadaşlık etmiş o şöminenin kokusunu hâlâ alabiliyordum. Gitmiş olan her şey artık orada değildi. Ama anılar hâlâ oradaydı.

İçgüdümleri beni tavan arasına doğru çekti.

İki küçük fare beni karşıladı. Hiç korkmamışlardı. Sanki beni bekliyorlarmış, sanki beni bir şeye doğru yönlendirmeleri gerekiyormuş gibi oradaydılar.

Beni kalın bir toz tabakasıyla kaplı, kapalı bir karton bavula götürdüler.

Merak beni onu açmaya itti. İki fare, bir görevi tamamlamış gibi memnun görünüyordu.

İçinde bir defter buldum.

Eşsiz bir el yazısı, hepsi büyük harflerle, yanılmaz. Babamındı.

Hikâyelerden birinin üzerinde bir tarih vardı: 21 Şubat 1955. Tesadüfen, tam da benim doğum günüm — yalnızca yıl farklıydı. O satırları ben dünyaya gelmeden on yıl önce yazmıştı.

Tanrı'ya yazıyordu.

Bir aile, bir eş ve çocuklar istiyordu. Ve özellikle birini: bir oğlan. Ona babasının adını, Ferdinando adını verecekti. Ama isteği bununla bitmiyordu.

Yoğun bir şekilde ağlamaya başladım. Defteri ıslatmaktan korktum, bu yüzden gözyaşsız hıçkırık moduna geçtim. Hayatta yalnızca kadınların yanında kullandığım mod — onları teslim olmaya ikna etme yollarımdan biri, hile yapma yollarımdan biri. Ben Frega'yım.

Oğlunun nasıl olmasını istediğine dair tarifi ayrıntılıydı. Ve lafı uzatmadan, sonunda kendimi buldum. Kim olduğumu.

Ve bu, kendime tek bir soru sorduğum o anlardan biriydi:

Babam kimdi?

Gerisini soy kütüğü yaptı. Çünkü o soruyla birlikte, soyadıyla, ne olduğumla birlikte, insanlar bugün hep aynı şeyi soruyor:

Frega gerçek mi, yoksa düzenbaz mı bunlar? Biraz ikisi de. Biz Fregalarız.

Babam Tanrı'dan bir oğul istedi.

Tanrı isteği kabul etti.

Ama teslimat yanlış oldu.

Model Amerikalıydı.

İtalya'ya geldi.

Nando